

Chương 10

Đừng Quấy Rầy Quá Khứ Của Tôi

Tôi không dám chạm vào nó, tôi biết nó vẫn luôn ở trong sinh mệnh của tôi và... phát sáng, cho dù trong mơ, tôi cũng không thể nhớ về tất cả những điều tươi đẹp, bởi vì tôi sợ.

Giọng nói của cậu ta dẫn tôi quay trở về mùa thu năm ấy, mùa thu viết đầy những vui vẻ và tươi đẹp.

Khi Tô Dương gặp tôi, tôi đang bị treo vạt vương trên cành cây trong vườn trường. Hồng trong vườn trường đã bắt đầu chín, sao tôi có thể nhẫn tâm để nó rơi vào miệng kẻ khác được. Giờ tự học buổi tối, tôi nói với C rằng tôi biết một phương thuốc bí truyền, ba ngày là có thể khiến hồng chín, điều kiện duy nhất chính là hái từ tôn cây xuống.

“Nhưng mà hồng ở cành thấp đã bị lao công của trường hái đi rồi, còn lại thì cao quá”, C do dự, “Chuyện này có nguy hiểm không?”.

“Cậu có còn là đàn ông không vậy hả? Trèo cây không cần tới cậu, tự tôi có thể làm được, cậu phụ trách đi tuần tra, hồng chia cho cậu ba phần, sau khi tôi làm chín nó sẽ cho cậu, được không?”, người đàn ông nhất gan biết bao, tôi dùng ánh mắt khinh bỉ để khiêu khích cậu ta.

“Deal¹. Nhưng hồng tôi phải được một nửa.”

“Tôi chắc chắn sẽ không bao giờ chọn cậu làm bạn trai, vừa ki bo kiệt xỉ vừa có lá gan thỏ đế”, tôi lẩm bẩm, cậu ta bận tìm cặp sách, không nghe thấy lời kêu ca oán thán của tôi.

Trong đêm trăng mờ gió mát, tôi đã leo lên cây, C đứng ở dưới.

“Đón lấy nhé, nếu để dập nát thì không còn cách nào đâu”, tôi khẽ nói, bàn tay không lúc nào rảnh.

“Hình như tôi nghe thấy có người tới, cậu xuống đi nhé?” C căng thẳng nhìn bốn phía.

“Nhất gan như chuột! Muốn đi thì cậu đi trước đi”, nếu tôi biết cậu ta bỏ về thật, thì chắc chắn tôi sẽ không nói câu này. Thấy bóng cậu ta chạy mất hút, tôi khóc không ra nước mắt.

Tôi không muốn nói C đã bỏ chạy và mang theo chiến lợi phẩm của mình đi như thế nào, tôi chỉ muốn nói rằng, khi tôi bị Tô Dương bắt quả tang, tôi không tụt xuống được. Khi trèo lên sao không thấy cao nhỉ.

Tô Dương hét lên: “Khỉ con, xuống đây đi chứ!”.

“Thưa ngài Phật tổ, ngài có thể thả ngựa ra”, em núp lên cây, anh tưởng rằng em không muốn xuống đúng không, em đây chẳng phải là không thể xuống sao?

Khi Phật tổ do dự có nên trèo lên không, thì hướng phát triển của sự tình đã không còn lựa chọn. Phật tổ không cần lên, Khỉ con đã rơi xuống, trong lòng còn có một quả hồng, thà chết chứ không chịu buông tay, chỉ còn mỗi quả này, còn lại đều bị C cầm đi cả rồi, thật không ra gì!

“Có người rơi từ trên cây xuống rồi”, tôi mơ mơ màng màng nghe thấy có người hô, không biết là vì trốn tránh trách nhiệm hay là bị dọa cho sợ, tôi đã ngất xỉu...

Vào buổi tối, vườn trường vô cùng náo nhiệt, tình hình cụ thể tôi không nhớ rõ nữa, tôi chỉ nhớ khi tỉnh lại, Tô Dương ở bên giường. Tôi bị gãy mắt cá chân, Trưởng ban đã đến thăm hỏi. Nói thật lòng, chuyện này quả thực không nhỏ, chỉ có điều nghĩ tới mẫu hậu, tôi cảm thấy vẫn là Trưởng ban ân cần hơn.

Trong phòng yên ắng, Tô Dương ngồi bên giường đọc sách.

Tôi nhìn Tô Dương chằm chằm, “Bán tôi đi rồi sao?”, C - người suốt ngày bị tôi bắt nạt còn không thể tin, nói gì tới một người lạ. Vả lại, nếu không ôm nỗi hổ thẹn thì đời nào lại ở bên giường của tôi?

“Vẫn chưa ra tay, ra giá không cao”, Tô Dương không ngẩng đầu lên, tôi quan sát anh tỉ mỉ, người nọ trông có vẻ khá đứng đắn, có điều anh vẫn chưa nói cho tôi biết, không tố cáo tôi có phải là chờ mong tôi ra giá không. Chỉ có điều vẫn còn một chuyện quan trọng hơn chuyện hối lộ này, tôi phải hỏi cho rõ ràng, “Hồng của tôi đâu rồi? Chỉ có mỗi một quả thôi đấy”. Đó là quả hồng mà tôi dùng bàn chân bị gãy để đánh đổi lấy, tôi có thể bỏ qua dễ dàng sao?

“Hồng được tôi cất đi rồi, nếu ông hối lộ, giờ cô đã bị treo ở cửa trường học rồi”, anh ho khan một tiếng, tôi nghi ngờ anh đang che đậy đi tiếng cười của mình. Nhưng tôi lại không thể không thừa nhận anh là người anh minh, nếu không phải là tôi bị gãy xương, chắc chắn tôi sẽ khen thưởng cho anh.

“Quà hối lộ để không tố cáo tôi là gì?”, biết chiến lợi phẩm không bị tonton thất, giờ tôi phải biết cái giá mà tôi phải trả là gì.

“Mùa xuân năm sau đào chín, hái đào xuống cho tôi, đào ở cây không cần trèo ấy, anh ra chiều suy nghĩ.

Đoán đúng rồi! Anh chàng đẹp trai ơi, anh thực là quá biết điều, nếu không phải là thấy anh tuổi tác đã cao, tôi đã lấy thân báo đáp anh rồi! Tôi cứ hưng phấn lên là quên mình, chân đá tứ tung, “Á! Đau thật đấy”.

“Cô đúng thật là Khi con.”

Chỉ có điều đôi mắt sáng lấp lánh kia là ý gì nhỉ? Lẽ nào anh biết thuật đọc tâm hay sao? Đừng, tôi chỉ nghĩ về chuyện lấy thân báo đáp thôi, không tính đâu, không tính đâu.

“Tôi lấy làm tò mò Khi con kia có hình dáng như thế nào. Bây giờ, trong cuộc nói chuyện của chúng tôi hầu như đều có bóng dáng của chị. Tô Dương kể cho tôi nghe về chuyện trộm đào cho chị ăn, nhưng vì quả vừa mới được phun thuốc sâu, nên chị bị ngộ độc, anh ấy đưa chị đến bệnh viện trong đêm”. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt cậu ta, ở đó đọng đầy hồi ức, có điều hồi ức ấy có liên quan tới tôi, nhưng không có tôi tham dự.

“Chị nói xem trái cây ở trường chị đã gây ra nghiệt gì, mà bị chị phá hoại tanh banh như vậy? Cho nên, khi anh ấy gọi chị là Khi con, tôi lại gọi chị là kẻ điên”, cậu ta cười, có điều nụ cười ấy chất đầy bi thương, tôi luôn tưởng rằng chỉ có tôi mới cười bi thương như thế.

“Đúng thế, các người đã gây ra nghiệt gì, mà bị tôi gây tai vạ như vậy”, tôi thì thào.

Tôi muốn quay trở về xiết bao, nói với mọi người câu xin lỗi, nhưng ai có thể mang tôi trở về? Ai có thể mang tôi về nói với anh ấy câu “Em yêu anh” đây?

“Thư tình của chị đều do tôi sửa chữa, trau chuốt, vì tôi học ngành tiếng Trung. Tô Dương nói, anh ấy phải dành cho chị thứ tốt nhất, kể cả thư tình cũng vậy. Anh ấy bảo rằng, giả sử ngày nào đó anh ấy không ở bên chị, những bức thư tình này chính là chứng cứ để chị nhớ nhung.”

Những bức thư tình kia đều là chứng cứ để tôi nhớ nhung sao? Những bức thư kia là góc chết nơi lòng tôi, không ai có thể chạm vào, bao gồm cả chính tôi.

Trong vườn trường, tôi lén lút núp ở một góc tầng phòng học. Tô Dương nói hôm nay sẽ trả lại hồng cho tôi. Cuối cùng đã đợi được tới khi tôi xuất viện rồi.

“Khi con, cho em này.” Anh đưa cả quả hồng chín lặn USB cho tôi.

“Chuyên ngành của em là tiếng Anh, không phải là IT? Thứ này không hỏi lộ được em đâu”, tôi từ chối USB. Hồng thì bắt buộc phải lấy, tôi đã phải trả cái giá đắt đỏ như thế kia mà. Thứ này thì thôi bỏ đi, cầm chỉ bồng tay.

“Sắp thi giữa kì rồi, bên trong là đề thi thử của bọn em. Đề thi bao năm qua của khoa tiếng Anh đều giống nhau, chỉ có trình tự là khác nhau thôi, em tự xem đi. Ngã gãy chân, không thể để hỏng cả đầu óc được”, Tô Dương cười xấu xa, “Khó khăn lắm anh mới xin được chỗ chị khóa trên, hi sinh không ít nhan sắc đâu”.

“Anh mới hỏng đầu óc thì có, anh biết hành vi này của anh là gì không? Anh đây là gian dối đấy! Cô gái như em đây cho dù nửa năm không đi học cũng không sợ thi thố”, tôi cắn quả hồng, ăn một miếng trước, giả sử nữ chọc giận anh bị anh cướp mất thì phải làm sao, “Chỉ có anh mới thể thôi, người ta có bất lịch sự với lợn cũng không thềm bất lịch sự với anh, còn hi sinh nhan sắc, kiêu quả rồi đấy”.

“Thích xem hay không thì tùy”, anh không cướp hồng đi, mà là bỏ đi. Tôi nhìn USB trong tay anh, hi, không xem thật ưỡng phí, có miếng hời mà không vớ thì khác nào kẻ điên, mà dù là hời của kẻ điên thì tôi vẫn phải vớ.

C nói, buổi tối hôm ấy, toàn bộ tầng nam sinh đã nghe thấy tiếng thét của tôi: “Đồ lừa đảo!”.

Mở tệp ra, câu đầu tiên: “Khi con, mắc lừa rồi chứ gì? Biết ngay là em thích vớ bở mà. Đây là bức thư tình đầu tiên của anh”.

Cái thứ thư tình này không có người con gái nào là không thích, mặc dù tôi là nữ hán tử², nhưng cũng là nữ, miếng thì mắng chửi đồ lừa đảo, nhưng vẫn hí hửng xem.

“Mọi người tới đây xem này, bức thư tình đầu tiên của tớ!”, gọi bạn bè tới, có thư tình chắc chắn là phải chia sẻ cho mọi người cùng đọc, “Hi, hành văn không tồi, những lời văn vẻ mùi mẫn như thế này mà có thể viết ra được, nếu không phải là tớ quá hiểu rõ bản thân, thì quả thực là tớ cảm thấy mình chính là một nàng tiên”.

Khi bạn cùng phòng rủ nhau đi nôn mưa, thì tôi vội vàng đóng bức thư lại. Bức thư tình này tôi phải lưu lại để cho mẫu hậu xem, tôi ưu tú như thế, bà sẽ phải tự hào về tôi biết bao nhiêu.

“Tô Dương nói, không biết lúc nào chị mới yêu anh ấy, anh ấy luôn cảm thấy chị vẫn chưa trưởng thành, còn chưa biết tình yêu là gì. Cho nên, anh ấy đã chuẩn bị dài kì, anh ấy nói không tin là không trân giữ được con khi con là chị”, cậu ta quay đầu nhìn chằm chằm vào khóe miệng tôi, “Khi chị cười rất đổi ấm áp chỉ có điều tôi vẫn thích chị khi gương nanh múa vuốt hơn”.

Tôi không biết mình cười ấm áp, cũng không để tâm gương nanh múa vuốt, tôi chỉ muốn nhớ lại xem mình yêu Tô Dương từ bao giờ. Là anh giúp tôi tìm tài

liệu viết luận văn hay là dẫn tôi đi mời chào bán dưa hấu giúp người ta, hay là khi anh đi làm gia sư dẫn tôi theo bên mình, nhìn dáng vẻ nghiêm túc làm việc của anh ấy, hay là khi tôi chuẩn bị dẫn anh ấy tới cho mẫu hậu coi mặt, gương mặt đờ ửng của anh ấy. Chỉ có điều muôn sự đều không chống đỡ nổi sự không kịp, không kịp trao anh thế giới của em, không kịp nói với anh rằng em yêu anh, không kịp dành cho anh nhiều điều hơn thế.

“Đã vết hai mươi chín bức thư tình, anh ấy nói chỉ có ba mươi bức thư cho chị, không hơn. Nếu chị không nói yêu anh ấy, thì anh ấy sẽ cướp chị về nhà”, cậu ta hít một hơi thật sâu, hai mắt tôi đầm lệ: “Bức thư thứ ba mươi ở trong máy tính của tôi”, cậu ta kéo lấy tôi, “Vẫn luôn nằm ở đó, tôi không biết có cần đưa cho chị hay không”.

Mặt tôi đầm nước mắt. Tôi đã cất giữ tận sâu tất thấy những thứ làm nhân chứng cho quá khứ. Tôi không dám tìm về hồi ức, sợ mình sẽ khóc. Mỗi ngày, tôi ngụy trang cho mình thật ung dung, bình thản, nhưng sau khi kinh qua chuyện khắc cốt ghi tâm, ai có thể ung dung, hững hờ? Tôi chưa từng có khái niệm hai mươi chín, ba mươi, nhưng hai mươi chín bức thư tình, tôi lật đi lật lại vô số lần, có điều người đang nơi nao? Cuối cùng em đã tìm được lí do để khóc nức nở, đã tìm được lí do để tìm lại hồi ức, để nhớ anh.

“Khi anh ấy yêu chị, tôi cảm thấy tôi cũng đã yêu kẻ điên trong thế giới của anh ấy. Tôi không dám nói, chỉ hỏi tiến triển của hai người mỗi ngày, giả vờ không để tâm mà phê bình chị không giống con gái”, cậu ta nhìn tôi đầm đẫm, “Xin chị đừng khóc, tôi vốn muốn quen biết chị lại từ đầu, muốn chị yêu tôi, nhưng chị không muốn bước ra khỏi thế giới của mình, chị từ chối tất thấy yêu thương”, cậu ta nhắm mắt lại, “Tôi không thể không mạo hiểm để đến gần chị, để xông vào thế giới của chị”.

Không phải là tôi từ chối, tôi luôn nỗ lực bước ra, có điều sức lực của tôi có hạn, tôi còn chưa học được cách mượn sức lực của người khác.

“Anh ấy là người cùng tôi trưởng thành, bấy giờ mẹ tôi vớt tôi cho dì, dì bận, đều là anh ấy chăm sóc tôi.”

“Chuyện gia đình của cậu không tới lượt tôi, sự trưởng thành của cậu tôi cũng không tham dự, lượng tin tức ngày hôm nay quá nhiều, xin hãy cho tôi thời gian tiêu hóa”, tôi vội đứng dậy, không kịp lau khô nước mắt, “Cậu tưởng cậu là ai? Cậu tưởng cậu có thể dùng danh nghĩa của tình yêu để tự tiện bóc tách vết sẹo của tôi ư? Cậu không là gì cả. Trước kia tôi không quen cậu, sau này tôi cũng không quen cậu, xin cậu đừng làm phiền cuộc sống của tôi. Tôi rất tốt, vẫn luôn tốt”. Đớn đau của tôi không thể nói ra, nếu làm tổn thương cậu, xin hãy tha thứ cho tôi, tôi không cố ý.

Tôi không muốn nghe rằng nước mắt có thể mang hết tất thấy bi thương, tôi cũng không muốn nghe cậu kể về quá khứ cậu hiểu rõ tôi, không ai có thể làm

phiền thế giới của tôi, không, là thế giới của chúng tôi. Ai nói tôi không thể yêu? Chỉ có điều thời cơ cậu xuất hiện không đúng, thế nên tất cả đều không đúng mà thôi.

Khi con người rợn ngợp hoang mang, chắc chắn là bị chạm tới chỗ đau, tôi thừa nhận tôi như con mèo bị giẫm đuôi vậy, khi vội vã rời khỏi, đụng phải người ta, tôi muốn xin lỗi.

“Vội vội vàng vàng quay về uống thuốc hả?”, giọng nói thật quen tai, chúng tôi vừa mới chia xa chưa tới một tiếng đồng hồ.

Hôm nay tôi ra ngoài chắc chắn là đã bái nhảm thần tiên, mọi việc không thuận, thần tiên ở khắp các phương đều gây khó dễ cho tôi hả?

“Sao cô lại khóc rồi?”, người đàn ông tinh anh thoáng bối rối.

“Bà đây khóc anh cũng quản hả, anh là chủ quản hiệp hội xen vào việc của người khác hả?”

“Con người cô thật không biết suy xét.”

Người đi đường vội vã, đều là khách qua đường, anh và cậu ta đều là vậy. Tôi cảm kích anh đã dẫn tôi tới một nơi yên tĩnh, có điều, không nơi nào có thể vỗ về được mọi nỗi đau, đừng hỏi về quá khứ của tôi, tôi không muốn tỉnh ra khỏi giấc mộng rồi lại sa vào trong đó, xin hãy cứ ở cạnh tôi thế này, hoặc là để một mình tôi nơi đây, được không?

Ghi chú:

1. Được thôi, đồng ý.
2. Những cô gái có tính cách giống con trai.